

berøve Forpagteren dem — thi han kunde jo ogsaa tage dem — vil man aabne en Vagport for dem, der findes i Besiddelse af Østers, idet de kunde sige: vi have fisket dem paa grundet Vand eller det var Lavvande, vi kunde vade tørskoede ud og hente dem. Jeg tror, det er farligt ikke at lade denne Bestemmelse staa. Med Hensyn til samme Stykke yttrede det ærede Medlem, at han fandt det for strengt, at de, der tilvendte sig Østers, som tilfældig optages med Fiskeredskaber, anses med Bøder fra 40—400 Kr. samt Konfiskation af det til Fiskeriet benyttede Redskab. Det forekommer mig, at den tilfældige Erhvervelse af Østers bør være strafbar ligesom tidligere. Det er ikke længe siden, at vi have set en Overretsdøm; ifølge hvilken en Person blev straffet for en tilfældig Tilvendelse af Østers, og denne bør straffes lige saa vel som den forsætlig, navnlig da det meget ofte hænder, at Østerserne komme ind i de Redskaber, hvormed der fiskes; thi vel strafe de ikke langs med Bunden, da det er forbudt ved den nye Lov, men dog ere de saa nær ved Bunden, at der ofte følger Østers med. Den Indvending, at man ikke kan overholde Loven, idet Bedkommende kan have spist de optagne Østers ombord, har ikke Noget at sige. Det, der ikke kommer til Politiets Kundskab, eller hvorom man ikke kan faae Noget at vide, bliver Ingen straffet for; men bringer han Noget i Vand, og faar man det at vide, bliver han straffet. Den Grund, at Lovbestemmelsen kan omgaaes ved, at han fortærer Østerserne ombord, er ingen Grund til at udelade denne Bestemmelse. Derimod er der en anden Indvending at gjøre med Hensyn til samme Bestemmelse, som jeg vilde tillade mig at henstille til den ærede Minister, det er nærmest en Utydelighed, tror jeg, som findes paa dette Sted. Som jeg nævnte før, er det at tilvende sig Østers ved at strabe eller paa anden Maade fiske dem stillet lige med at tilvende sig de Østers, der tilfældig optages i Fiskeredskaberne; men saa staar der endvidere i Bestemmelsen, at den, der gjør det, skal anses med Bøder fra 40—400 Kr. samt med Konfiskation af det til Fiskeriet benyttede Redskab. Det maa aabenbart ikke forstaaes saaledes, at den, der tilvender sig Østers, der tilfældig optages i Redskaberne, skal forbyrde sit Redskab, det vilde i alt Fald forekomme mig i høj Grad ubilligt, navnlig da Østersfiskeredskaber vistnok ere meget primitive og lidet kostbare, hvorimod Fiskernes Redskaber som bekendt ere meget kostbare. Jeg har heller ikke troet, at Meningen skal være anden end, at kun den, der forsætlig tilvender sig, straber eller paa anden Maade fischer Østers, skal forbyrde sit Redskab og i Gjentagelsestilfælde sin Baad, men at den, der tilvender sig Østers, som han tilfældig er kommen i Besiddelse af ved sit Fiskeredskab, kun skal anses med Mulkt. En lille Rettelse i saa Henseende vilde jo ikke være vanskelig. Det ærede Medlem, der talte sidst, gjorde en Bemærk-

ning med Hensyn til, at det i § 3 er fastsat, at den, der sælger, kjøber eller modtager Østers, om hvilke han veed eller formoder, at de ere erhvervede ved ulovlig Fiskeri, skal anses med Bøder, og han mente, at det Udtryk: „eller formoder“ er for strengt og ikke brugbart, fordi man ikke kan overbevise en Mand om, at han „formoder“ en Ting. Jeg skulde dog tro, at naar en Mand bliver tiltalt for at have kjøbt Østers af en Person, og han selv maa erkjende og erkjender, at han efter alle foreliggende Omstændigheder ikke kunde andet end formode, at de vare ulovlig erhvervede, saa foreligger her et Bevis for hans Formodning, og han bør da straffes. Bide det, kan han saa godt som aldrig, naar han da ikke har staaet ved Siden af Manden og set ham tage Østerserne, saa at det i alle Tilfælde maa blive bevende ved Formodning. Ifølge § 5 er „Finanzministeriet bemyndiget til at meddele saavel enkelte Personer som Interessentskaber Bevilling til at anstille Forsøg med Østersfiskeri samt Forplantning af Østers og Anlæg af kunstige Østersbaner og Østersparke paa saadanne Steder i det danske Østerritorium, hvor Østersfiskeri ikke hidtil har været drevet, samt til at afsenyte de Østersbaner, som derved maatte blive fundne eller danne.“ Det er jo ikke noget Nyt, det er en Fremgangsmaade, som ogsaa hidtil har været fulgt, og som vistnok er fuldkommen korrekt, at Ministeriet kan give saadanne Bevillinger, og disse Bevillinger skulle da bringes til offentlig Kundskab ved at indrykkes i Berlingske Tidende eller vedkommende Stiftsavis. Til denne Paragraf har jeg ikke Noget at bemærke, derimod vil jeg tillade mig et Par Ord med Hensyn til § 6, som handler om den Bestyrelse, som de Personer, der have faaet Bevilling efter § 5, skulle nyde. Der staar saaledes i § 6, at „paa de Steder, hvor der af Finanzministeriet er givet Tilladelse til Anlæg af kunstige Østersbaner, er det, naar behørig Besigtigelse er udført, og Anlægene selv tydelig betegnede, ikke tilladt ved Udøvelsen af almindeligt Fiskeri eller ved at kaste Anker, udkaste Ballast, optage Sten eller lignende Handlinger at ødelægge eller bestadige de derværende Østers eller de til Anlægget hørende Indretninger.“ Jeg veed nu ikke, om det er med Billie eller kun ved en Inturie, at denne Bestemmelse er indskrænket til Anlægget af „kunstige“ Østersbaner. Det forekommer mig, at Bestyrelsen i § 6 bør omfatte samtlige de Anlæg, hvor til der er givet Bevilling efter § 5, altsaa ogsaa „fundne“ Østersbaner, som de Paagældende have faaet Tilladelse til at drive. Det er kun en mindre Indvending, der kunde i Paragrafen jo blot søies til „naturlige eller“ kunstige Østersbaner. Derimod er det mig ikke klart, hvorledes den i samme Sætning derefter følgende Bestemmelse om Bestyrelsen skal forstaaes. Der staar, at, hvor saadanne Anlæg ere bevilgede, er det ikke tilladt ved Udøvelsen af almindeligt Fiskeri eller ved at kaste